

2 digtere og dødens pølse

RADIO/TV

Af LEIF BLÆDEL

JEG KAN huske Dan Turell engang gik stærkt ind for det folkelige, det skulle være af kvalitet, men »finkulturen« brød han sig ikke om.

Måske jeg misforstod ham dengang, ellers har han ændret holdning. I Lørdagshjørnet sad han i hvert fald og fortalte at danskerne ikke kan drives til at læse bøger for indholdets skyld, derfor har han anlagt sortlakerede negle, glatraget isse og påfaldende klædedragt, det giver publicity, billeder og omtale i underholdningsbladene og det sælger bøgerne.

Altså: danskerne er dørske, de skal lokkes med plát og firdus — og Dan Turell selv, han er slet ikke sådan som man

tror, i virkeligheden er han formodentlig en brav fyr i cowboy-bukser.

Det folkelige ved ham er med andre ord en dyb ringeagt for folket. Nøjagtig den samme Volmer Sørensen engang udtrykte, da han i et interview sagde, at den musik han spillede for sig selv hjemme på grammofofonen, det var sandelig noget ganske andet end det han brugte i sine shows.

FORUDEN foragt for andre mennesker, afdækkede udsagnet også hulhed. Mennesker forklarer ikke deres handlinger, de står ved dem.

Jeg synes også Turell var umådeligt docerende i tonen — helt ud i sin diktion — og der lå en stor selvretfærdighed i hans kategoriske nedgøring af alt og en alle. Politikerne — hver og en — var »magt-gale gamle cigardrenge«, arvesyndnen er et latterligt begreb, kristendommen tåbelig.

ner jeg har set var det store problem værten. Denne gang havde Kurt Møller Madsen fået opgaven — og det var heller ikke hans gade. Lige så lidt som forgængerne kunne han levere et modspil. Han stak baren i lommen hvad der kom fra Turell og stillede opåvirket et nyt spørgsmål.

Med modspil tænker jeg ikke på at værten skal optræde som et helt panel af Krydsildsjournalister. Men han skal kunne reagere på det der siges, leve med, han må kunne gøre samtalen til en dialog mellem jævnbyrdige og det har jeg hidtil ikke set nogen herhjemme som kunne klare.

Fejlen er måske at man i Underholdningsafdelingen ikke har gjort sig klart, at det er helt specielle og sjældne talenter der skal til. Man har ment at den opgave skulle kunne løses af enhver som har vist andre

Man bliver nok nødt til at gå udenfor afdelingen for at finde

egnede værter. Måske er Nan Henningsen der både magter den skarpe form og evner at få folk til at tale frit og trygt i De Ringer, Vi Spiller. Måske Jørgen Gustava Brandt, der er en fin forfatter-interviewer i radio. Tage Skou Hansen ved og så hvad det drejer sig om. Eller tænke hvor morsomt det kunne gøres af maleren Mogens Andersen.

DER ER NOGET symbolsk ved at det netop var som bladene begyndte at falde fra parkens træer, Fyns Tidende måtte lukke...

Det var speakerens indledning — mens træ-blade sås at dale mod jorden — til fjernsynets 6. udsendelse i serien om massekommunikation. Og den markerede egentlig ganske nøjagtig graden af inspiration og veloplagthed i det program. Hvis ikke folk lukkede allerede da, faldt en betydelig del sandsynligvis fra ved den efterfølgende historiske gennemgang

af dødens høst blandt fynske dagblade de sidste 25 år. Jeg synes ikke de gik glip af overraskelser. Det virkede som om nogen ved et skrivebord havde resolveret, at man i sådan en serie også måtte have noget om bladdød og ny teknik i Danmark — og så måtte det leve-res, selv om der ikke var noget at sige om emnet som ikke er gennemtygget talrige gange før.

ALDRIG i mit livs skabte dage har jeg oplevet en fest- og minde-forestilling med en så kompromisløs kritik som i Ole Brandstrups 3. og sidste tv-program om Adam Oehlenschläger — og det var netop det fremragende ved udsendelsen, det gav hans glæde over umistelige linier magedobbelt vægt, de linier han læste så de stod friske og levende, skrællet for næsten et par hundrede år moslag.

Og så var det en overordentlig morsom udsendelse.

VED ALLE DE Lørdagshjør-